

opusdei.org

Marele Necunoscut

Omilie rostită de fondatorul
Opus Dei, la 25 mai 1969, în
sărbătoarea Rusaliilor.
Publicată în cartea „E Cristos
care trece”.

08.06.2025

MARELE NECUNOSCUȚ

Omilie rostită pe 25-V-1969

Sărbătoarea Rusaliilor

Faptele Apostolilor, povestindu-ne
evenimentele din acea zi de Rusalii
când Duhul Sfânt S-a pogorât sub

formă de limbi de foc asupra discipolilor Domnului nostru, ne fac să fim martori la marea manifestare a puterii lui Dumnezeu, cu care Biserica și-a început drumul printre neamuri. Victoria pe care Cristos – prin ascultarea Sa, prin jertfa Sa pe Cruce și prin Învierea Sa – o obținuse asupra morții și asupra păcatului, s-a revelat atunci în toată splendoarea Sa divină.

Discipolii, care erau deja martori ai gloriei celui Înviat, au experimentat în ei înșiși puterea Duhului Sfânt: mintea și inimile lor s-au deschis unei lumini noi. Îl urmăseră pe Cristos și acceptaseră învățăturile Lui cu credință, dar nu erau întotdeauna capabili să înțeleagă pe deplin sensul lor: era necesar ca Duhul adevărului să vină, ca să-i facă să înțeleagă toate lucrurile. Ei știau că numai în Isus puteau găsi cuvinte de viață veșnică și erau dispuși să-L urmeze și să-și dea viața pentru El, dar erau slabi și,

când a sosit ceasul încercării, au fugit, lăsându-L singur. În ziua Rusaliilor toate acestea au trecut: Duhul Sfânt, care este un duh de tărie, i-a făcut fermi, siguri, îndrăzneți. Cuvântul Apostolilor răsună tare și vibrant pe străzile și piețele Ierusalimului.

Bărbații și femeile care, veniți din cele mai diverse regiuni, umblau prin oraș în acele zile, ascultau cu uimire. *Parți, mezi, elamiți și locuitori din Mesopotamia, Iudeea și Capadocia, din Pont și Asia, din Frigia și Pamfalia, din Egipt și din părțile Libiei, care sunt aproape de Cirene, romani în trecere, atât iudei cât și prozeliți, cretani și arabi îi auzim vorbind în limbile noastre despre faptele mărețe ale lui Dumnezeu.*

Aceste minuni, care se înfăptuiesc sub ochii lor, îi determină să acorde atenție predicării apostolice. Același Duh Sfânt, care acționa în discipolii

Domnului, le-a atins și lor inimile și i-a condus la credință.

Ne povestește Sfântul Luca că, după ce a vorbit Sfântul Petru proclamând Învierea lui Cristos, mulți dintre cei care îl înconjurau s-au apropiat întrebând: *Ce să facem, fraților?* Apostolul le-a răspuns: *Convertiți-vă și fiecare dintre voi să se boteze în numele lui Isus Cristos spre iertarea păcatelor voastre și veți primi darul Duhului Sfânt!* În ziua aceea s-au încorporat în Biserică, termină spunând textul sfânt, aproape trei mii de persoane.

Venirea solemnă a Duhului în ziua Rusaliilor nu a fost un eveniment izolat. Nu există nicio pagină din *Faptele Apostolilor* în care să nu ni se vorbească despre El și despre acțiunea prin care El călăuzește, îndrumă și încurajează viața și faptele primei comunități creștine: El este cel care inspiră predicarea

Sfântului Petru, care-i confirmă în credință pe discipoli , care pecetluiește cu prezența Sa chemarea adresată păgânilor, care îi trimite pe Saul și Barnaba spre ținuturile îndepărtate pentru a deschide noi căi învățăturii lui Isus.. Într-un cuvânt, prezența și lucrarea Lui domină totul.

Actualitatea Rusaliilor

Această realitate profundă pe care ne-o dezvăluie textul Sfintei Scripturi nu este o amintire a trecutului, o epocă de aur a Bisericii care a rămas în urmă în istorie. Este de asemenea, mai presus de mizeriile și păcatele fiecăruia dintre noi, realitatea Bisericii de astăzi și a Bisericii din toate timpurile. *Eu îl voi ruga pe Tatăl* –a anunțat Domnul discipolilor Săi– *iar El vă va da un alt Mângâietor ca să fie cu voi pentru totdeauna* . Isus Și-a ținut promisiunile: a înviat, S-a înălțat la cer și, în unire cu Tatăl

Veșnic, ne trimite pe Duhul Sfânt ca să ne sfințească și să ne dea viață.

Tăria și puterea lui Dumnezeu luminează fața pământului. Duhul Sfânt continuă să asiste Biserica lui Cristos, pentru ca ea să fie –mereu și în toate– un semn ridicat înaintea popoarelor, care vestește omenirii bunăvoința și iubirea lui Dumnezeu. Oricât de mari ar fi limitele noastre, noi, oamenii, putem privi cu încredere la cer și ne putem simți plini de bucurie: Dumnezeu ne iubește și ne eliberează de păcatele noastre. Prezența și acțiunea Duhului Sfânt în Biserică sunt garanția și anticiparea fericirii veșnice, a acelei bucurii și a acelei păci pe care Dumnezeu ni le rezervă.

Și noi, la fel ca cei dintâi care s-au apropiat de Sfântul Petru în ziua Rusaliilor, am fost botezați. În botez, Tatăl nostru Dumnezeu a luat în stăpânire viața noastră, ne-a

încorporat în cea a lui Cristos și ne-a trimis pe Duhul Sfânt. Domnul, ne spune Sfânta Scriptură, *ne-a mântuit prin baia renașterii și reînnoirii Duhului Sfânt, pe care L-a revărsat din belșug asupra noastră prin Isus Cristos, mântuitorul nostru, pentru ca, justificați prin harul Lui, să devenim în speranță moștenitori ai vieții veșnice.*

Experiența slăbiciunii noastre și a eșecurilor noastre, dezamăgirea care poate fi produsă de spectacolul dureros al micimii sau chiar al răutății unora care se numesc creștini, aparentul eșec sau dezorientarea unor proiecte apostolice, toate acestea –verificarea realității păcatului și a limitărilor umane– pot, totuși, să constituie un test pentru credința noastră și să facă să se insinueze ispita și îndoiala: unde sunt tăria și puterea lui Dumnezeu? Este timpul să reacționăm, să practicăm speranța

într-un mod mai pur și mai robust și, prin urmare, să încercăm să fie mai fermă fidelitatea noastră.

Dați-mi voie să vă povestesc un eveniment din viața mea personală care s-a întâmplat cu mulți ani în urmă. Într-o zi, un prieten cu o inimă bună, dar care nu avea credință, mi-a spus, în timp ce arăta spre o hartă a lumii: *Uită-te, de la nord la sud și de la est la vest. La ce vrei să mă uit?*, l-am întrebat. Răspunsul lui a fost: *eșecul lui Cristos. Atâtea secole, încercând să-și introducă învățătura în viața oamenilor, și uite rezultatele.* La început m-am umplut de tristețe: este într-adevăr o mare durere să consider că sunt mulți cei care încă nu-L cunosc pe Domnul și că, printre cei care îl cunosc, sunt mulți de asemenea cei care trăiesc de parcă nu L-ar fi cunoscut.

Dar această senzație a durat doar o clipă, lăsând loc iubirii și

recunoștinței, pentru că Isus a vrut să facă din fiecare om un colaborator liber în lucrarea Lui răscumpărătoare. El nu a eșuat: învățătura și viața Lui fecundează în mod continuu lumea. Răscumpărarea realizată de El este suficientă și îmbelșugată.

Dumnezeu nu vrea sclavi, ci fii, și ne respectă libertatea. Mântuirea continuă, iar noi participăm la ea: voința lui Cristos este ca –după cuvintele puternice ale Sfântului Paul– să împlinim în trupul nostru, în viața noastră, ceea ce lipsește pătimirii Lui, *pro Corpore eius, quod est Ecclesia*, în folosul trupului Său, care este Biserica.

Merită să-ți riști viața, dăruindu-te în întregime, pentru a corespunde dragostei și încrederii pe care Dumnezeu a pus-o în noi. Merită, în primul rând, să ne decidem să luăm în serios credința noastră creștină.

Recitând Crezul, mărturisim că credem în Dumnezeu Tatăl Atotputernicul, în Fiul Său Isus Cristos care a murit și a înviat, și în Duhul Sfânt, Domnul și de viață dătătorul. Mărturisim că Biserica una, sfântă, catolică și apostolică este trupul lui Cristos, însuflețit de Duhul Sfânt. Ne bucurăm pentru iertarea păcatelor și în speranța învierii viitoare. Dar, aceste adevăruri, pătrund până în adâncul inimii sau rămân doar pe buze? Mesajul divin al biruinței, al bucuriei și al păcii din ziua Rusaliilor trebuie să fie temelia de nezdruccinat al modului de a gândi, de a reacționa și de a trăi al fiecărui creștin.

Puterea lui Dumnezeu și slăbiciunea umană

Non est abbreviata manus Domini, nu s-a scurtat mâna lui Dumnezeu: Dumnezeu nu este mai puțin puternic astăzi decât în alte vremuri

și nici dragostea Lui pentru oameni nu este mai puțin adevărată. Credința noastră ne învață că întreaga creație, mișcarea pământului și a stelelor, acțiunile corecte ale creaturilor și tot ceea ce este pozitiv în decursul istoriei, totul, într-un cuvânt, a venit de la Dumnezeu și este rânduit spre Dumnezeu.

Acțiunea Duhului Sfânt poate trece neobservată, pentru că Dumnezeu nu ne face cunoscute planurile Sale și pentru că păcatul omului tulbură și întunecă darurile divine. Dar credința ne amintește că Domnul lucrează în mod constant: El este cel care ne-a creat și ne menține în ființă; care, cu harul Său, conduce întreaga creație spre libertatea gloriei fiilor lui Dumnezeu.

Din acest motiv, tradiția creștină a rezumat atitudinea pe care trebuie să o adoptăm față de Duhul Sfânt într-

un singur concept: docilitatea. A fi sensibili la ceea ce Duhul divin promovează în jurul nostru și în noi înșine: la carismele pe care le distribuie, la mișcările și instituțiile pe care le inspiră, la afecțiunile și deciziile pe care face să se nască în inimile noastre. Duhul Sfânt înfăptuiește în lume lucrările lui Dumnezeu: este –după cum spune imnul liturgic– dătătorul de haruri, lumina inimilor, oaspetele sufletului, odihnă în muncă, mângâiere în lacrimi. Fără ajutorul Său, nu există nimic în om care să fie nevinovat și valoros, căci El este Cel care spală ceea ce este pătat, Cel care vindecă ceea ce este bolnav, Cel care aprinde ceea ce este rece, Cel care îndreaptă ceea ce este rătăcit, Cel care îi conduce pe oameni la portul mântuirii și al bucuriei veșnice.

Dar această credință a noastră în Duhul Sfânt trebuie să fie deplină și completă: nu este o credință vagă în

prezența lui în lume, este o acceptare cu recunoștință a semnelor și realităților de care, în mod special, a dorit să-și lege puterea. Când va veni Duhul adevărului –a anunțat Isus–, *El mă va glorifica pe Mine pentru că dintr-al Meu va lua și vă va vesti vouă*. Duhul Sfânt este Duhul trimis de Cristos, pentru a lucra în noi sfințirea pe care El a obținut-o pentru noi în timp ce trăia pe pământ.

Prin urmare, nu poate exista credință în Duhul Sfânt dacă nu există credință în Cristos, în învățătura lui Cristos, în sacramentele lui Cristos, în Biserica lui Cristos. Cel care nu iubește Biserica, cel care nu se încrede în ea, cel căruia îi place doar să evidențieze deficiențele și limitările celor care o reprezintă, cel care o judecă din afară și este incapabil să se simtă fiu al ei, nu este consecvent cu credința creștină și nu crede cu adevărat în

Duhul Sfânt. Îmi vine în minte să consider cât de extraordinar de importantă și abundentă va fi acțiunea Mângâietorului Divin, în timp ce preotul reînnoiește jertfa Calvarului, când celebrează Sfânta Liturghie pe altarele noastre.

Creștinii purtăm marile comori ale harului în vase de lut; Dumnezeu și-a încredințat darurile libertății umane fragile și slabe și, deși puterea Domnului ne ajută cu certitudine, concupiscenta noastră, comoditatea și mândria noastră o resping uneori și ne fac să cădem în păcat. În multe ocazii, de mai bine de un sfert de secol, când recit Crezul și afirm credința mea în divinitatea Bisericii *una, sfântă, catolică și apostolică*, adaug *în ciuda tuturor lucrurilor*. Când am comentat acest obicei al meu și cineva mă întreabă la ce mă refer, răspund: *la păcatele tale și ale mele*.

Toate acestea sunt adevărate, dar nu ne autorizează sub nicio formă să judecăm Biserica într-o manieră umană, fără credință teologală, concentrându-ne doar pe calitatea mai mare sau mai mică a anumitor eclesiastici sau a anumitor creștini. A proceda astfel înseamnă a fi superficiali. Cel mai important lucru în Biserică nu este să observăm cum răspund oamenii, ci să vedem ceea ce face Dumnezeu. Biserica este aceasta: Cristos prezent între noi; Dumnezeu care vine la omenire ca să o mântuiască, chemându-ne prin revelația Sa, sfîntîndu-ne cu harul Său, susținându-ne cu ajutorul Lui constant, în micile și marile bătălii ale vieții de zi cu zi.

Putem ajunge la neîncredere în oameni, și fiecare este obligat să nu se încreadă în sine însuși și să-și încununeze zilele cu un *mea culpa*, cu un act de căință profund și sincer. Însă nu avem dreptul să ne îndoim

de Dumnezeu. Iar a te îndoii de Biserică, de originea ei divină, de eficacitatea mântuitoare a predicării și a sacramentelor sale, înseamnă a te îndoii de însuși Dumnezeu, înseamnă a nu crede pe deplin în realitatea venirii Duhului Sfânt.

Înainte ca Cristos să fie răstignit – scrie Sfântul Ioan Gură de Aur– nu a existat nicio reconciliere. Și, atâta timp cât nu a existat împăcare, nu a fost trimis Duhul Sfânt... Absența Duhului Sfânt a fost un semn al mâniei divine. Acum că îl vezi trimis în plinătate Sa, nu te îndoii de reconciliere. Dar dacă se întreabă: unde este Duhul Sfânt acum? S-ar putea vorbi de prezența Lui când se întâmplau minuni, când morții înviau și leproșii erau vindecați. Cum putem ști acum că este cu adevărat prezent? Nu vă faceți griji. Vă voi demonstra că Duhul Sfânt se află de asemenea acum printre noi...

Dacă Duhul Sfânt nu ar exista, nu am putea spune: Isus este Domnul, pentru că nimeni nu-L poate invoca pe Isus ca Domn, decât în Duhul Sfânt (1Cor 12,3). Dacă Duhul Sfânt nu ar exista, nu ne-am putea ruga cu încredere. Când ne rugăm, într-adevăr, spunem: Tatăl nostru, care ești în ceruri (Mt 6,9). Dacă Duhul Sfânt nu ar exista, nu L-am putea numi pe Dumnezeu Tată. De unde știm asta? Pentru că apostolul ne învață: Și, pentru că sunteți fii, Dumnezeu L-a trimis pe Duhul Fiului Său în inimile noastre, care strigă: Abba, Tată! (Gal 4,6).

Când îl chemi, așadar, pe Dumnezeu Tatăl, amintește-ți că Duhul a fost cel care, mișcându-ți sufletul, Ți-a dat acea rugăciune. Dacă Duhul Sfânt nu ar exista, în Biserică nu ar exista niciun cuvânt de înțelepciune sau cunoaștere, pentru că este scris: este dat prin Duhul cuvântul înțelepciunii (1Cor 12,8)... Dacă Duhul Sfânt nu ar

fi prezent, Biserica nu ar exista. Dar, dacă Biserica există, este sigur că Duhul Sfânt nu lipsește.

Mai presus de deficiențele și limitările umane, insist, Biserica este aceasta: semnul și într-un anumit fel –nu în sensul strict în care a fost definită dogmatic esența celor șapte sacramente ale Noului Legământ– sacramentul universal al prezenței lui Dumnezeu în lume. A fi creștin înseamnă a fi fost regenerat de Dumnezeu și trimis oamenilor pentru a le vesti mântuirea. Dacă am avea o credință puternică și vie și L-am face cunoscut pe Cristos cu îndrăzneală, atunci am vedea întâmplându-se în fața ochilor noștri minuni ca cele din epoca apostolică.

Deoarece și acum se redă vederea orbilor, care își pierduseră capacitatea de a privi spre cer și de a contempla minunile lui Dumnezeu; se dă libertatea șchiopilor și

schilozilor, care erau legați de patimile lor și ale căror inimi nu mai știau să iubească; se redă auzul celor surzi, celor care nu voiau să știe nimic despre Dumnezeu; muții sunt făcuți să vorbească, ale căror limbi erau ținute în frâu pentru că nu voiau să-și mărturisească înfrângerile; se învie morții, adică pe cei în care păcatul a distrus viața. Putem observa încă o dată cum *cuvântul lui Dumnezeu este viu, plin de putere și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri* și, asemenea primilor creștini credincioși, ne bucurăm admirând puterea Duhului Sfânt și acțiunea sa în inteligența și voința creaturilor sale.

Să-L facem cunoscut pe Cristos

Văd toate întâmplările vieții –cele ale fiecărei existențe individuale și, într-un anumit fel, cele ale marilor răscruci ale istoriei– ca atâtea alte chemări pe care Dumnezeu le

adresează oamenilor, pentru ca ei să se înfrunte cu adevărul; și ca ocazii, care ni se oferă nouă creștinilor, ca să vestim prin faptele noastre și prin cuvintele noastre ajutați de har, Duhul căruia îi aparținem.

Fiecare generație de creștini trebuie să-și răscumpere și să-și sfințească propriul timp: pentru a face acest lucru, trebuie să înțeleagă și să împărtășească dorințele celorlalți oameni, semenii lor, pentru a le face cunoscut, prin *darul limbilor*, cum trebuie să corespundă la acțiunea Duhului Sfânt, la revărsarea permanentă a bogățiilor Inimii divine. Nouă, creștinilor, ne revine misiunea de a anunța în aceste zile, acestei lumi din care facem parte și în care trăim, mesajul vechi și nou al Evangheliei.

Nu este adevărat că toți oamenii de astăzi –așa, în general și în ansamblu– sunt închiși sau rămân

indiferenți față de ceea ce învață credința creștină despre destinul și ființa omului; nu este cert că oamenii din aceste vremuri sunt preocupați doar de lucrurile pământești și nu sunt interesați să privească spre cer. Deși nu lipsesc ideologiile –și persoane care le susțin– care sunt închise, există în timpul nostru dorințe mari și atitudini înfiorătoare, eroisme și lașități, iluzii și dezamăgiri; creaturi care visează la o lume nouă, mai dreaptă și mai umană, și altele care, poate dezamăgiți de eșecul idealurilor lor dintâi, se refugiază în egoismul de a-și căuta doar propria liniște, sau de a rămâne cufundați în eroare.

Tuturor acestor bărbați și femei, oriunde s-ar afla, în momentele lor de exaltare sau în crizele și înfrângerile lor, trebuie să le transmitem anunțul solemn și puternic al Sfântului Petru, în zilele care au urmat Rusaliilor: Isus este

piatra de temelie, Răscumpărătorul, totul vieții noastre, pentru că *nu este în nimeni altul mântuirea, pentru că nu este niciun alt nume sub cer dat oamenilor, în care să fim mântuiți.*

Între darurile Duhului Sfânt, aș spune că există unul de care toți creștinii au o nevoie deosebită: darul înțelepciunii care, făcându-ne să-L cunoaștem pe Dumnezeu și să ne bucurăm de Dumnezeu, ne pune în situația de a putea judeca în adevăr situațiile și lucrurile din această viață. Dacă am fi consecvenți cu credința noastră, când ne uităm în jurul nostru și contemplăm spectacolul istoriei și al lumii, nu am putea decât să simțim că se înalță în inima noastră aceleași sentimente ca ale lui Isus Cristos: *văzând mulțimile, I s-a făcut milă de ele, căci erau istovite și părăsite ca niște oi care nu au păstor.*

Aceasta nu înseamnă că creștinul nu observă tot binele care există în omenire, că nu apreciază bucuriile pure, că nu participă la dorințele și idealurile pământești. Dimpotrivă, el simte toate acestea din adâncul sufletului său, și le împărtășește și le trăiește cu o profunzime deosebită, întrucât cunoaște mai bine decât orice om profunzimile spiritului uman.

Credința creștină nu micșorează curajul și nici nu îngrădește impulsurile nobile ale sufletului, ci mai degrabă le mărește prin dezvăluirea sensului lor adevărat și autentic: nu suntem destinați unei fericiri oarecare, pentru că am fost chemați să pătrundem în intimitatea divină, să-L cunoaștem și să-L iubim pe Dumnezeu Tatăl, pe Dumnezeu Fiul și pe Dumnezeu Duhul Sfânt și, în Trinitatea și în Unitatea lui Dumnezeu, pe toți îngerii și pe toți oamenii.

Aceasta este marea îndrăzneală a credinței creștine: să proclamăm valoarea și demnitatea naturii umane și să afirmăm că, prin harul care ne înalță la ordinea supranaturală, am fost creați pentru a dobândi demnitatea de fii ai lui Dumnezeu. Cu siguranță o îndrăzneală incredibilă, dacă nu s-ar fi bazat pe decretul mântuitor al lui Dumnezeu Tatăl și nu ar fi fost confirmată prin sângele lui Cristos și reafirmată și făcută posibilă prin acțiunea constantă a Duhului Sfânt.

Trebuie să trăim din credință, să creștem în credință, până se poate spune despre fiecare dintre noi, despre fiecare creștin, ceea ce unul dintre marii Doctori ai Bisericii Răsăritene a scris cu secole în urmă: *așa cum trupurile transparente și limpezi, când primesc razele de lumină, devin strălucitoare și radiază de strălucire, tot la fel și sufletele care sunt conduse și lunate de Duhul*

Sfânt devin și ele spirituale și duc lumina harului la celelalte suflete. De la Duhul Sfânt provine cunoașterea lucrurilor viitoare, inteligența mistereilor, înțelegerea adevărurilor ascunse, împărțirea darurilor, cetățenia cerească, conversația cu îngerii. De la El, bucuria care nu se termină niciodată, perseverența în Dumnezeu, asemănarea cu Dumnezeu și, lucrul cel mai sublim la care se poate gândi, a deveni Dumnezeu.

Conștiința magnitudinii demnității umane –într-un mod eminent, inefabil, fiind constituiți prin har în fii ai lui Dumnezeu– împreună cu umilința, formează în creștin unul și același lucru, deoarece nu sunt puterile noastre cele care ne salvează și ne dă viața, ci favoarea divină. Acesta este un adevăr care nu poate fi uitat niciodată, pentru că atunci îndumnezeirea s-ar perverti și s-ar transforma în presumție, în mândrie și, mai devreme sau mai târziu, în

prăbușire spirituală în fața
experienței proprii slăbiciuni și
mizerii.

*Îndrăznesc să spun: sunt sfânt? –se
întrebă Sfântul Augustin–. Dacă ar fi
să spun că sunt sfânt pentru că mă
sfîntesc singur și nu am nevoie de
nimeni ca să mă sfîntească, aș fi
arogant și mincinos. Dar dacă
înțelegem prin sfânt pe cel sfînțit,
după cum se citește în cartea
Leviticului: fiți sfînți, pentru că Eu,
Dumnezeu, sunt sfânt; atunci și trupul
lui Cristos, până la ultimul om de la
marginile pământului și, împreună cu
Capul Său și sub Capul Său, poate
spune cu îndrăzneală: sunt sfânt.*

Iubiți pe a treia Persoană a
Prefericitei Treimi: ascultați în
intimitatea ființei voastre mișcările
divine –acele încurajări, acele
reproșuri– umblați pe pământ în
lumina revărsată în sufletul vostru:
și Dumnezeu nădejii ne va umple

de orice fel de pace, pentru ca această speranță să crească în noi întotdeauna din ce în ce mai mult, prin puterea Duhului Sfânt.

Să-L tratăm pe Duhul Sfânt

A trăi conform Duhului Sfânt înseamnă a trăi din credință, din speranță, din caritate; a-L lăsa pe Dumnezeu să ne stăpânească și să ne schimbe din rădăcină inimile noastre, pentru a le face pe măsura Lui. O viață creștină matură, profundă și puternică este ceva ce nu poate fi improvizat, pentru că este rodul creșterii în noi a harului lui Dumnezeu. În *Faptele Apostolilor*, situația comunității creștine timpurii este descrisă printr-o frază scurtă, dar plină de sens: *erau stăruitori în învățătura apostolilor și în comuniunea fraternă, la frângerea pâinii și la rugăciune.*

Așa au trăit cei dintâi și cum ar trebui să trăim noi: meditatea

învățăturii credinței până când aceasta devine proprie, întâlnirea cu Cristos în Euharistie, dialogul personal –rugăciunea fără anonimat– față în față cu Dumnezeu, trebuie să constituie substanța ultimă a conduitei noastre. Dacă aceasta lipsește, poate că va exista reflecție erudită, activitate mai mult sau mai puțin intensă, devoțiuni și practici. Dar nu va exista o autentică existență creștină, pentru că va lipsi contopirea cu Cristos, participarea reală și trăită la lucrarea divină a mântuirii.

Este o învățătură care se aplică oricărui creștin, pentru că toți suntem chemați în mod egal la sfințenie. Nu există creștini de clasa a doua, siliți să pună în practică doar o versiune diluată a Evangheliei: toți am primit același Botez și, deși există o mare diversitate de carisme și situații umane, există același Duh care distribuie darurile divine,

aceeași credință, aceeași speranță,
aceeași caritate.

Prin urmare, putem considera
întrebarea pe care apostolul o
formulează ca fiind adresată nouă:

*Nu știți că voi sunteți templul lui
Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu
locuiește în voi?*, și să o primim ca pe
o invitație la o relație mai personală
și mai directă cu Dumnezeu. Din
păcate, pentru unii creștini,
Mângâietorul este Marele
Necunoscut: un nume care se
pronunță, dar care nu este Cineva –
una dintre cele trei Persoane ale
unicului Dumnezeu–, cu cine se
vorbește și din cine se trăiește.

În schimb, trebuie să-L tratăm cu
simplitate și încredere constantă, așa
cum ne învață Biserica să o facem
prin intermediul liturgiei. Atunci îl
vom cunoaște mai bine pe Domnul
nostru și, în același timp, vom realiza
mai deplin darul imens pe care-l

presupune faptul de a ne numi creștini: ne vom da seama de toată măreția și de tot adevărul acelei îndumnezeiri, a acelei participări la viața divină, la care m-am referit mai devreme.

Pentru că Duhul Sfânt nu este un artist care desenează în noi substanța divină, de parcă El ar fi străin de ea, nu în acest fel ne conduce la asemănarea divină; ci El însuși, care este Dumnezeu și purcede de la Dumnezeu, Se întipărește pe Sine în inimile care îl primesc precum o pecete pe ceară și, în felul acesta, prin comunicarea Sa și a asemănării, restabilește natura după frumusețea modelului divin și restituie omului chipul lui Dumnezeu.

Pentru a preciza, chiar dacă doar într-un mod foarte general, un stil de viață care să ne împingă să tratăm cu Duhul Sfânt –și, împreună cu El, pe Tatăl și pe Fiul– și pentru a ne

familiariza cu Mângâietorul, ne putem opri la trei realități fundamentale: docilitate –repet–, viață de rugăciune, unire cu Crucea.

Docilitate, în primul rând, pentru că Duhul Sfânt este cel care, cu inspirațiile Sale, dă un ton supranatural gândurilor, dorințelor și faptelor noastre. El este Cel care ne împinge să aderăm la învățătura lui Cristos și să o asimilăm în profunzime, Cel care ne dă lumină pentru a ne conștientiza vocația noastră personală și puterea de a realiza tot ceea ce așteaptă Dumnezeu. Dacă suntem docili față de Duhul Sfânt, chipul lui Cristos se va forma din ce în ce mai mult în noi și astfel ne vom apropia pe zi ce trece mai mult de Dumnezeu Tatăl. *Căci toți cei care sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fiii lui Dumnezeu.*

Dacă ne lăsăm călăuziți de către acest principiu de viață prezent în

noi, care este Duhul Sfânt, vitalitatea noastră spirituală va crește și ne vom abandona în mâinile Tatălui nostru Dumnezeu, cu aceeași spontaneitate și încredere cu care un copil se aruncă în brațele tatălui său. *Dacă nu veți deveni asemenea copiilor, nu veți intra în împărăția cerurilor.* Un vechi drum interior al copilăriei, mereu actual, care nu este moliciune, nici lipsă de gust omenesc: este maturitate supranaturală, care ne face să pătrundem mai adânc în minunile iubirii divine, să ne recunoaștem micimea și să ne identificăm pe deplin voința cu cea a lui Dumnezeu.

Viață de rugăciune, în al doilea rând, pentru că dăruirea, ascultarea și blândețea creștinului se nasc din iubire și sunt îndreptate către iubire. Iar dragostea duce la relație, la conversație, la prietenie. Viața creștină necesită un dialog constant cu Dumnezeu Unul și Întreit, și

tocmai la această intimitate ne conduce Duhul Sfânt. *Cine dintre oameni cunoaște ceea ce este în om dacă nu duhul omului care este în om? Tot la fel, nimeni nu a cunoscut cele ale lui Dumnezeu în afară de Duhul lui Dumnezeu.* Dacă avem o relație strânsă cu Duhul Sfânt, vom deveni și noi spirituali, ne vom simți frați ai lui Cristos și fii ai lui Dumnezeu, pe care nu vom ezita să-L invocăm ca Tată al nostru.

Să ne obișnuim să-L frecventăm pe Duhul Sfânt, care este Cel care trebuie să ne sfînțească: să ne încredem în El, să-I cerem ajutorul, să-L simțim aproape de noi. În felul acesta va crește biata noastră inimă, vom avea mai multă dorință de a-L iubi pe Dumnezeu și, pentru El, toate creaturile. Și acea viziune finală a Apocalipsei va fi reprodusă în viețile noastre: Duhul și Mireasa, Duhul Sfânt și Biserica –și fiecare creștin– care se adresează lui Isus, lui Cristos,

și îi cer să vină, ca să fie cu noi pentru totdeauna.

Unire cu Crucea, în ultimul rând, pentru că în viața lui Cristos Calvarul a precedat Învierea și Rusaliile, și același proces trebuie reprodus în viața fiecărui creștin: *Suntem –ne spune Sfântul Paul– împreună-moștenitori cu Cristos, dacă suferim cu El, ca împreună cu El să fim și glorificați.* Duhul Sfânt este rodul crucii, al abandonării totale lui Dumnezeu, al căutării exclusive a slavei Lui și al renunțării cu totul la noi înșine.

Numai atunci când omul, fiind fidel harului, hotărăște să pună Crucea în centrul sufletului său, lepădându-se de sine din iubire față de Dumnezeu, fiind cu adevărat detașat de egoism și de orice falsă siguranță umană, adică atunci când trăiește cu adevărat prin credință, atunci și numai atunci va primi pe deplin marele foc, marea

lumină, marea mângâiere a Duhului Sfânt.

Atunci pacea și libertatea pe care Cristos le-a câștigat pentru noi vin în suflet și ne sunt comunicate împreună cu harul Duhului Sfânt.

Rodul Duhului este: iubirea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, bunăvoința, fidelitatea, blândețea, cumpătarea: iar unde este Duhul Domnului acolo este libertate.

În mijlocul limitărilor inseparabile de situația noastră prezentă, pentru că păcatul încă sălășluiește într-un fel în noi, creștinul percepe cu o nouă claritate toată bogăția filiației sale divine, când se recunoaște cu totul liber pentru că muncește în lucrurile Tatălui său, când bucuria lui devine constantă pentru că nimic nu este capabil să-i distrugă speranța.

Este în acel moment, în plus și în același timp, când este capabil să

admire toate frumusețile și minunățiile pământului, să aprecieze toată bogăția și toată bunătatea, să iubească cu toată integritatea și cu toată puritatea pentru care este făcută inima omului. Atunci durerea în fața păcatului nu degenerază niciodată într-un gest amar, disperat sau trufaș, pentru că remușcarea și cunoașterea slăbiciunii umane îl conduce să se identifice din nou cu dorințele răscumpărătoare ale lui Cristos și să simtă mai profund solidaritatea cu toți oamenii. Atunci, în cele din urmă, creștinul experimentează cu certitudine în sine puterea Duhului Sfânt, astfel încât propriile căderi să nu-l copleșească: pentru că sunt o invitație de a începe din nou și de a continua să fie un martor fidel al lui Cristos la toate răscrucile pământului, în ciuda mizeriilor personale, care în aceste cazuri sunt de obicei greșeli minore, care abia tulbură sufletul; și, chiar dacă ar fi

grave, recurgând la Sacramentul Spovezii cu părere de rău, se întoarce la pacea lui Dumnezeu și redevine un bun martor al îndurărilor Sale.

Așa este, într-un scurt rezumat, care abia reușește să traducă în sărace cuvinte omenești, bogăția credinței, viața creștinului, dacă se lasă călăuzit de Duhul Sfânt. Nu pot, de aceea, să închei altfel decât prin a-mi însuși cererea cuprinsă într-una din cântările liturgice ale sărbătorii Rusaliilor, care este ca un ecou al rugăciunii neîncetate a întregii Biserici: *Vino, Duhule Creator, vizitează mintea poporului Tău, umple cu har ceresc inimile pe care Le-ai creat. La școala Ta, fă-ne să-L cunoaștem pe Tatăl, fă-ne să-L cunoaștem și pe Fiul, fă-ne apoi să credem veșnic în Tine, Duh care purcezi din amândoi.*

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/marele-](https://opusdei.org/ro-ro/article/marele-necunoscut/)
[necunoscut/](https://opusdei.org/ro-ro/article/marele-necunoscut/) (20.03.2026)